17 та мнаса придобы десеть мнасы. И рече
му: Добрѣ, рабе добрый; [i]понеже на най
малко-то ся показа вѣренъ, имай власть
18 надъ десеть града. И дойде вторый-тъ и
рече: Господи, твоя-та мнаса стори петь
19 мнасы. Рече и на тогова; Бѫди и ты *бла-*
20 *дѣтель* надъ петь града. Дойде и другъ, и
рече: Господи, ето твоя-та мнаса, коіѭто
21 имахъ скѫтанѫ въ кърпѫ; Защото ся
бояхъ отъ [k]тебе; понеже си строгъ че-
ловѣкъ; земашь което не си положилъ,
22 и жьнешь което не си сѣялъ. И казува
му: [л]Отъ уста-та ти ще тя сѫдіѭ, рабе
лукавый; [м]знаялъ си че сьмь человѣкъ
строгъ, и земамъ което не сьмь поло-
жилъ, и жьнѫ което не сьмь сѣялъ;
23 И защо не даде сребро-то ми на лихварь-
тъ, така щото азъ като си дойдѣхъ щѣхъ
24 да го приберѫ съ лихвѫ-тѫ? И рече на
прѣдстоящы-тѣ: Земѣте отъ него мнасѫ-
тѫ, и дайте іѭ на тогози който има де-
25 сеть-тѣ мнасы. (И рекохѫ му: Господи,
26 *той* има десеть мнасы). Защото ви казу-
вамъ, [н]че всякому който има ще му ся
даде; а отъ того който нѣма, и това що
27 има ще ся отнеме отъ него. А мои-тѣ
врагове, онѣзи които мя не рачихѫ да
ся воцаріѭ надъ тѣхъ, доведѣте *гы* тука,
28 и посѣчѣте *гы* прѣдъ мене. И това като
изрече *Іисусъ*, [о]отиваше напрѣдъ и въз-
лѣзуваше въ Іерусалимъ.
29 И [п]когато наближи до Виѳагіѭ и Ви-
ѳаніѭ, къмъ горѫ-тѫ която ся казуваше
Елеонъ, проводи двама отъ ученицы-тѣ
30 си, И рече *имъ:* Идѣте въ срещно-то се-
ло, въ което щомъ влѣзувате ще намѣ-
рите ждрѣбе вързано, на което никой че-
ловѣкъ не е никога възсѣдалъ; отвьржѣ-
31 те го и го доведѣте. И ако вы попыта
нѣкой: Защо *го* отвьрзувате? така ще му
32 кажете, Защото трѣбува на Господа. И
отидохѫ проводени-тѣ, и намѣрихѫ както
33 имъ рече. И когато отвьрзувахѫ ждрѣ-
бе-то, рекохѫ имъ стопани-тѣ му: Защо
34 отвьрзувате ждрѣбе-то? А тѣ рекохѫ: На
35 Господа трѣбува. И доведохѫ го при Іи-
суса: и като [р]наметахѫ дрехы-тѣ си на
36 ждрѣбе-то, въскачихѫ Іисуса. И [с]въ оти-
ваніе-то му, постилахѫ дрехы-тѣ си по
37 пѫть-тъ. И когато вече наближаваше до
прѣвалѫ-тѫ на Елеонскѫ-тѫ горѫ, на-
чнѫхѫ всичко-то множество на учени-
цы-тѣ да ся радуватъ и да славословятъ
Бога велегласно за вси-тѣ чудеса що бѣ-
38 хѫ видѣли; И казувахѫ: [т]Благословенъ
царь-тъ който иде въ име-то Господне;
39 [у]миръ на небе-то и слава въ вышнихъ. И
нѣкои отъ Фарисеи-тѣ между народъ-тъ
рекохѫ му: Учителю, запрѣти на учени-
40 цы-тѣ си. И отговори и рече имъ: Казу-
вамъ ви, че ако тѣ млъкнѫтъ, то [ф]ка-
меніе-тѣ ще извыкатъ.
41 И като наближи та видѣ градъ-тъ, [х]пла-
42 ка за него, И казуваше: Да бѣ знаялъ и
ты поне въ тойзи твой день, това което
е за миръ-тъ ти; но сега вече ся скры
43 отъ твои-тѣ очи. Защото ще дойдѫтъ
върхъ тебе дни и твои-тѣ непріятели [ц]ще
направятъ окопъ около тебе, и ще тя
обсадятъ, и отъ всякждѣ ще тя утѣснятъ,
44 И [ч]съсыпѫтъ тебе и чада-та ти въ тебе,
и [ш]нѣма да оставятъ въ тебе камыкъ на
камыкъ; [щ]защото не си разумѣлъ врѣ-
ме-то на посѣщеніе-то си.
45 И като [ъ]влѣзе въ храмъ-тъ, начнѫ да
испѫжда тѣзи които продавахѫ и купу-
46 вахѫ; И казуваше имъ: [ы]Писано е: Домъ-
тъ ми е домъ за молитвѫ: а [ь]вы го на-
правихте пещерѫ разбойническѫ.
47 И поучаваше всякой день въ храмъ-тъ;
а [ѣ]пьрвосвященници-тѣ и книжници-тѣ и
пьрви-тѣ отъ народа ищѣхѫ да го погу-
48 бятъ; И не намѣрувахѫ какво да сторятъ;
понеже всичкый-тъ народъ бѣше прилѣп-
нѫлъ при него да го слуша.

ГЛАВА 20.

1 И [а]въ единъ отъ оныя дни, когато поу-
чаваше той народъ-тъ въ храмъ-тъ и бла-
говѣствуваше, надойдохѫ пьрвосвящени-
ци-тѣ и книжници-тѣ наедно съсъ старѣй-
2 шины-тѣ, Та му говорѣхѫ и рекохѫ: Ка-
жи ни [б]съ коіѭ власть правишь това? или
3 кой е що ти е далъ тѫзи власть? Отго-
вори и рече имъ: Ще вы попытамъ и
4 азъ единѫ рѣчь, и кажѣте ми: Крьщеніе-
то Іоанново отъ небе-то ли бѣ, или отъ
5 человѣцы-тѣ? А тѣ си помыслихѫ, и ду-
махѫ: Ако речемъ: Отъ небе-то, ще ре-
6 че: Защо не повѣровахте въ него? Ако
ли речемъ: Отъ человѣцы-тѣ, всичкый
народъ съ каменіе ще ны убіе; [в]понеже
7 е увѣренъ че Іоаннъ е пророкъ. И отго-
8 ворихѫ че не знаіѭтъ отъ кждѣ бѣ. То-
газь Іисусъ имъ рече: И азъ ви не казу-
вамъ съ коіѭ власть правіѭ това.
9 И начнѫ да говори на народъ-тъ тѫзи
притчѫ: Нѣкой си [г]человѣкъ насади лозіе,
и даде го подъ наемъ на земледѣлцы, и
отиде на чуждѫ странѫ за много врѣме.
10 И во врѣме-то *на плодове-тѣ* проводи

і Мат. 25; 21. Гл. 16; 10.
к Мат. 25; 24.
л 2 Цар. 1; 16. Іов. 15; 6. Мат. 12; 37.
м Мат. 25; 26.
н Мат. 13; 12. 25; 29. Мар. 4; 25. Гл. 8; 18.
о Мар. 10; 32.
п Мат. 21; 1. Мар. 11; 1.
р 4 Цар. 9; 13. Мат. 21; 7. Мар. 11; 7. Іоан. 12; 14.
с Мат. 21; 8.
т Псал. 118; 26. Гл. 13; 35.
у Гл. 2; 14. Ефес. 2; 14.
ф Авв. 2; 11.
х Іоан. 11; 35.
ц Иса. 29; 3, 4. Іер. 6; 3, 6 Гл. 21; 20.
ч 3 Цар. 9; 7, 8. Мих. 3; 12.
ш Мат. 24; 2. Мар. 13; 2. Гл. 21; 6.
щ Дан. 9; 24. Гл. 1; 68, 78. 1 Пет. 2; 12.
ъ Мат. 21; 12. Мар. 11; 11, 15. Іоан. 2; 14, 15.
ы Иса. 56; 7.
ь Іер. 7; 11.
ѣ Мар. 11; 18. Іоан. 7; 19. 8; 37.

—

а Мат. 21; 23.
б Дѣян. 4; 7. 7; 27.
в Мат. 14; 5. 21; 26. Гл. 7; 29.
г Мат. 21; 33. Мар. 12; 1.